

# РЕШЕНИЕ

№ 2385

гр. Бургас, 28.11.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LIX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,** в  
публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета  
година в следния състав:

Председател: АЛЕКСАНДЪР Д. МУРТЕВ

при участието на секретаря ЗИНАИДА Г. МОНЕВА  
като разглежда докладваното от АЛЕКСАНДЪР Д. МУРТЕВ Гражданско дело  
№ 20232120102192 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на “БИТЕКС” ООД, ЕИК 102872963, със седалище и адрес на управление гр. Б, пл. “представлявано от С. . С– управител, съдебен адрес гр. Б, ул. “ – адв. Х. Х. – БАК, срещу “ДЗИ – ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ” ЕАД, ЕИК: 121718407, със седалище и адрес на управление гр. С р-н “представлявано от К. Х. Ч – гл. изпълнителен директор, за заплащане на сумата от 18 872.19 лева – главница, представляваща застрахователно обезщетение, дължимо по силата на застрахователен договор – застраховка „Каско“ със застрахователна полица на МПС № 440222213002699, със срок на валидност 08.01.2022г. до 07.01.2023г. покриващо претърпените от ищеца имуществени вреди - последица от настъпилото с л.а. марка „Тойота" модел “С-HR”, с рег.на 15.04.2022г. около 10.00ч. в гр. Б бул. “ застрахователно събитие, във връзка с което при застрахователя е заведена преписка по щета № 44010212201903/18.04.2022г., сумата от 1766.65 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата от 18 872.19 лв. за периода от 10.05.2022г. до 10.04.2023г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 11.04.2023- датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата В исковата молба се сочи, че на 03.01.2018г., между “УниКредит Лизинг” ЕАД, в качеството му на лизингодател и “НЕОМАКС 09” ООД, в качеството му на лизингополучател е бил сключен договор за финансов лизинг, по силата на който лизингодателят се е задължил да придобие лизингов обект, описан в Приложение № 1, неразделна част от договора и да го предостави за ползване на лизингополучателя. Твърди се, че съгласно споразумение към Договор за лизинг № 127148 от 03.01.2018г., ищцовото дружество “БИТЕКС” ООД е заместило като страна по договора за финансов лизинг лизингополучателя относно лизинговия обект, представляващ лек автомобил, марка “Тойота”, модел “СН-R”, с рег. № А8698НВ. За лекия автомобил била сключена имуществена застраховка по договор за застраховка “Каско+” при ответника ДЗИ – ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ със застрахователна полица № 440222213002699, със срок на валидност от 08.01.2022г. до 07.01.2023г., по силата на който договорената застрахователна премия била в размер на 2422, 95 лв. Страни по договора за застраховка били “Уникредит лизинг” ЕАД, в качеството си на застраховаш/застрахован, “Битекс” ООД, в качеството си на застрахован и ответника, в качеството си на застраховател. Същият бил подписан от “Уникредит” застрахователен

брокер, в полза на ищцовото дружество, съгласно Договор за възлагане. Твърди се, че на 15.04.2022г., при управление на лекия автомобил от водача Г. Д. Н, същият претърпява пътно-транспортно произшествие в гр. Б, на бул. ”, като обстоятелствата относно възникването му били подробно описани в двустранен констативен протокол. Ищецът уведомил ответното дружество – застраховател за настъпилото произшествие, по повод на което била заведена ликвидационна преписка по щета № 44010212201903/18.04.2022г. С писмо изх. № О-92-6351/16.05.2022г. ответникът го уведомил, че не дължи застрахователно обезщетение във връзка с настъпилата щета № 44010212201903/18.04.2022г, тъй като щетите са настъпили в резултат на управление на МПС от лице, което не притежава или е загубило правото да притежава свидетелство за правоуправление за съответната категория МПС, включително от лице лишено по съдебен или административен ред от правото да управлява МПС. Аргументите на ответника били, че водачът управляващ МПС-то е неправопособен, тъй като е шофирал с британска шофьорска книжка. Посочено била също, че съгласно Конвенцията за движението по пътищата от 1968г. /Виенската конвенция за движението по пътищата/ и указания на Министерство на вътрешните работи, след излизането на Великобритания от Европейския съюз, всеки български гражданин с британска шофьорска книжка е длъжен до 3 месеца, след завръщането си в България да подмени свидетелството си с българско, за да е правоспособен водач. Ищецът отново поканил ответника с искане, изпратено с писмо с обратна разписка да му заплати дължимото обезщетение по застрахователна полица № 440222213002699. С писмо изх. № О-9208194/21.06.2022г. последвал втори отказ от страна на ответника да бъде изплатено исканото обезщетение. В отговора ответникът посочил, че на сайта на МВР била налична информация, според която в България, издаденото свидетелство за правоуправление от Обединеното кралство се разглежда като СУМПС, издадено от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968г. или т.нар. Виенска конвенция за движението по пътищата. Ищецът сочи, че впоследствие в посочен от застрахователя сервиз – “Спекта ауто”, автомобилът бил ремонтиран, за което заплатил дължимата сума по фактури и авточасти. Ищецът твърди, че свидетелството за управление е издадено в държава, която е договаряща страна по Виенската конвенция и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към същата, като няма ограничение по отношение на срока, в който лицето може да управлява с притежаваното от него национално свидетелство. Той се изчерпвал със срока на валидност на самото СУМПС, което в настоящия случай било със срок на валидност от 13.10.2016г. до 18.03.2024г. Застъпва се становище, че след изтичане на преходния период, предвиден по Споразумението за оттегляне на Обединеното кралство от Европейския съюз, СУМПС издадено от Обединеното кралство, се признава в Република Б, като СУМПС издадено от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968г. и отговарящо на изискванията на приложение № 6 към Конвенцията. Соци се, че в действащото ни законодателство няма разпоредба, която да изключва валидността на издадените преди 31.12.2020г. от Обединеното кралство СУМПС, чийто срок все още не е изтекъл. Ищецът намира за недопустимо административен орган, в случая МВР да прилага закона на базата на разширително тълкуване или въз основа на прилагане по аналогия. Твърди, че след уведомяването на ответника, същият е изпаднал в забава по смисъла на чл.405, ал.1 от КЗ, вр. чл.108, ал.1 от КЗ на 09.05.2022г. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника чрез неговия процесуален представител – юрк. Н. Х, като намира искът за допустим, но неоснователен. Не се оспорва наличието на сключен между “ДЗИ- Общо застраховане ЕАД, и “УНИКРЕДИТ ЛИЗИНГ” ЕАД клон Бургас – застрахован (лизингодател) и “БИТЕКС” ООД – застраховател (лизингополучател) застрахователен договор за застраховка „Каско+”. Твърди се, че отказите за изплащане на обезщетение се основават на наличие на общо основание за изключване на отговорността му като застраховател, предвидено в Общите условия за имуществена застраховка “Каско+” на МПС (ОУ), неизменна част от застрахователния договор. Излага се, че на основание чл.8.12. от ОУ по застраховка “Каско+” на МПС, които са неразделна част от застрахователния договор и имат задължителен характер спрямо страните по договора, застрахователят не покрива щети, възникнали в резултат управление на МПС от лице, което не притежава валидно СУМПС 3 или е лишено от право да управлява МПС от съответната категория. Позовава се на разпоредбата на чл.162, ал.1 от ЗДвП, като

счита, че ищецът погрешно е възприел, че се касае до изключение конкретно насочено спрямо Обединеното кралство във връзка с оттеглянето му от Европейския съюз. Така цитираната разпоредба касаела всички държави, които не попадат в обхвата посочен в нея. Считано от 01.02.2020г. Обединеното кралство не било част от Европейския съюз, поради което облекчения режим спрямо него, по отношение на една от основните ценности на съюза – “Свободата на придвижване” вече не била приложима. Застъпва становище, че са налице всички елементи от фактическия състав, ограничаващи свободното придвижване на български граждани на територията на Република България с чуждестранно свидетелство за управление на МПС за период до 3 месеца. Твърди се, че от представените с исковата молба документи е видно, че лицето има българско гражданство като процесното МПС е реализирано на 15.04.2022г. в гр. Бургас, на територията на Република България, а считано от 01.02.2020г. Обединеното кралство не е държава-членка от Европейския съюз и не е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство. В същото време, видно от представените по делото договор за финансов лизинг и споразумение към него водачът на МПС Д. Н., е пребивавал на територията на Република Б., и е управлявал застрахования автомобил с представеното по делото чуждестранно СУМПС за период многократно надвишаващ 3 месеца. По изложените по-горе съображения, ответникът намира, че към датата на настъпване на процесното ПТП, СУМПС на водача на автомобила е било невалидно. В този смисъл намира, че следва да намерят приложение правните последици заложили в разпоредбата на чл.150а, ал.1, пр.3 от ЗДвП, в което законодателят изрично е посочил хипотеза, в която водачът трябва не само да притежава СУМПС за съответната категория, но и същото следва да бъде в срока на валидност. По горните съображения моли искът да бъде отхвърлен като неоснователен. При условията на евентуалност, в случай, че съдът приеме, че отговорността му следва да бъде ангажирана се оспорва размера на претендираните от ищеца вреди, като намира същият за завишен и неотговарящ на действителната стойност на вредите към датата на настъпване на застрахователното събитие. Оспорва изложеното в исковата молба твърдение, че застрахователят е посочил сервиз “Спекта ауто” ЕООД за отстраняване на констатираните увреждания на застрахования автомобил като счита, че не е налице основание за подобно ангажиране, тъй като застрахователят е изплатил изцяло претенцията за изплащане на застрахователно обезщетение. Оспорват се представените от ищеца фактури № 0300018809 от 12.07.2022г. и № 0300018890 от 16.08.2022г. издадени от сервиз “Спекта Ауто” ЕООД, като счита, че същите са непълни – посочващи единствено финансови параметри, но не и извършени конкретни действия, за които те се следват. Твърди, че същите не обвързват застрахователя, тъй като не е налице одобрение от страна на негов представител по отношение на представените от сервиза ценови листи за детайли, манипулации и услуги.

По изложените съображения моли да бъде поставено решение, с което предявеният иск да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан, а при условията на евентуалност да бъде редуциран размера на претендираната сума. Релевира възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Претендира разноски.

В съдебно заседание ищцовото дружество се представлява от своя процесуален представител – адв. Х., която поддържа исковете и моли за тяхното уважаване. Твърди, че ответникът не е представил доказателства, че ПТП-то е настъпило след изтичане на тримесечния срок от влизане на лицето в страната. Претендира разноски.

В съдебно заседание, ответното дружество се представлява от юрк. Н., която оспорва исковете и моли за тяхното отхвърляне като неоснователни, като поддържа становището за наличие на изключен риск. Твърди, че нито при предявяване на извънсъдебната претенция, нито в настоящото производство, ищецът не бил представил доказателства, че е спазил изискванията на чл.162, ал.1 ЗДвП, а именно, че е управлявал процесното МПС, в срок до три месеца от датата на влизане в страната.

**Съдът, след преценка на събраните по делото писмени доказателства и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от фактическа страна:**

По делото е представен договор за финансов лизинг на пътно превозно средство № 1271148/03.01.2018г. , сключен между “Уникредит Лизинг” ЕАД, като лизингодател и “НЕОМАКС 09” ООД, като лизингополучател, по силата на който лизингодателят се е задължил да придобие лизингов обект, представляващ лек автомобил марка “Тойота”, модел “CH-R”, и да го предостави за ползване на лизингополучателя, а последния е приел да го

ползва срещу заплащане на лизингови вноски.

Представено е Споразумение от 29.03.2019г. към договора за лизинг № 127148 от 03.01.2018г., от което е видно, че ищцовото дружество “БИТЕКС” ООД е заместило лизингополучателя “НЕОМАКС 09” ООД като страна по договора на основание чл.102 ЗЗД и последното е поело всички негови права и задължения.

Между страните е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване между тях на валидно възникнало застрахователно правоотношение по договор за имуществено застраховане “Каско+” по застрахователна полица № 440222213002699 от 15.09.2020г., за лизинговия обект – предмет на договора за финансов лизинг, представляващ лек автомобил, марка “Тойота”, модел “СН-R”, с рег. № ..... със срок на застрахователното покритие от 08.01.2022г. до 07.01.2023г. Видно от съдържанието на договора, страни по същия са “Уникредит лизинг” ЕАД, в качеството си на застраховащ /застрахован, “БИТЕКС” ООД, в качеството си на застрахован и ответното дружество, в качеството си на застраховател.

Не е спорно по делото, а и се установява от представения по делото двустранен констативен протокол за ПТП от 15.04.2022г., че на 15.04.2022г. в гр. Б на бул. “” е настъпило ПТП с участието на застрахования при ответното дружество лек автомобил, при което на последния са били причинени имуществени вреди.

От представения двустранен констативен протокол за ПТП от 15.04.2022г. се установява още, че процесния автомобил е бил управляван от водача Георги Найденов, както и че последният към датата на застрахователното събитие е притежавал СУМПС №FZ62521068, издадено от Обединеното кралство, за категории “АМ” и “Б”, със срок на валидност от 13.10.2016г. до 18.03.2024г.

Не е спорно по делото, а и се установява от представените по делото платежни нареждания от 13.07.2022г. и 9436, 09 лв., че е бил извършен ремонт на увредения автомобил в официалния сервиз на марката - “Спекта Ауто” ЕООД, като за отстраняване на вредите, ищцовото дружество е извършило плащания както следва: сумата от 9436, 10 лв. с ДДС по издадена фактура № 0300018809 от 12.07.2022г. с посочено основание “авансово плащане” и сумата от 9436, 09 лв. с ДДС по фактура № 0300018990 от 16.08.2022г.

Не е спорно по делото, а и видно от представения опис-заключение по щета 44010212201903/18.04.2022г., най-рано на тази дата, застрахованото лице е уведомило ответния застраховател за настъпилото застрахователно събитие.

Не е спорно, че застрахователят “ДЗИ Общо Застраховане” е извършил опис – заключение по щета, с което е констатирано увреждане на 35 бр. автомобилни детайла.

Относно стойността на разходите, необходими за възстановяване на автомобила по делото е изслушано заключението на САТЕ, кредитирано от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните. Вещото лице М. М. е обосновало заключение, че пазарната стойност на разходите, необходими за възстановяване на увредените детайли без ползване на преференциални цени се равнява на сумата от 21 100 лв. с ДДС.

Не е спорно по делото, а и от приложеното писмо изх. № 0-92-6351/16.05.2022г. изходящо от застрахователя “ДЗИ Общо Застраховане”, се установява отказ му да заплати обезщетение. В отказа си, застрахователя се позовава на наличието на изключен риск по смисъла на т.9.1.12, раздел I от Общите условия по застраховка “Каско +”, тъй като процесното МПС се е управлявало от неправоспособен водач, който не е подменил свидетелството си с българско в 3 месечен срок от завръщането си в Б.

Последвал е и повторен отказ от страна на застрахователя да изплати застрахователно обезщетение, обективиран в писмо изх. № 0-92-8194/21.06.2022г., в което е посочено, че конкретното СУМПС, притежавано от водача на застрахования автомобил следва да бъде разглеждано като СУМПС, издадено от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г.

Представени по делото са и приложимите Общи условия, неизменна част от застрахователния договор, като в чл.8.12. от същите е предвидено наличието на изключен застрахователен риск, в случаите, при които на автомобила са били причинени щети, възникнали в резултат на МПС от лице, което не притежава валидно СУМПС или е лишено от право да управлява МПС от съответната категория.

**Въз основа на горната фактическа установеност, съдът формулира следните правни изводи:**

На осн. чл. 405, ал. 1 КЗ при настъпване на застрахователно събитие, представляващо покрит застрахователен риск при имуществено застраховане, застрахователят е длъжен да заплати застрахователно обезщетение в уговорения срок.

Основателността на иска предполага доказване наличието на валидно застрахователно правоотношение, настъпването на застрахователно събитие, представляващ покрит застрахователен риск, вида и размера на тези щети, наличието на причинно-следствена връзка между събитието и вредоносния резултат, както и че ищецът е изправна страна в правоотношение със застрахователя, като е заплатил дължимата застрахователна премия и е изпълнил задължението си да уведоми своевременно застрахователя за увреждането и да му представи необходимите документи.

В случая наличието на валидно застрахователно правоотношение между собственика на увредения автомобил и ответният застраховател е безспорен по делото факт. Спорни в производството са въпросите относно наличието на изключен застрахователен риск и размера на дължимото обезщетение.

#### **По отношение възражението на ответника за изключен застрахователен риск**

За да откаже да изплати обезщетение за декларираното застрахователно събитие, ответният застраховател се е позовал на разпоредбата на чл.8.12 от ОУ, предвиждаща основание за отказ в случай че на автомобила са били причинени щети, възникнали в резултат на МПС от лице, което не притежава валидно СУМПС или е лишено от право да управлява МПС от съответната категория.

От приложените писмени доказателства е безспорно установено, че на 15.04.2022г. в гр. Б лицето Г. Н, е управлявало процесния автомобил, собственост на “Уникредит Лизинг”, със свидетелство за управление на МПС, издадено на 13.10.2016г. от Обединено Кралство Великобритания, със срок на валидност 18.03.2024г. за категории АМ и В. Спорният по делото въпрос е, дали това свидетелство за управление на МПС е валидно, с оглед наличието или не на изключен застрахователен риск. За да се отговори на този въпрос, следва да се изследва приложимото право, уредено от нормата на чл.162, ал.1 от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл.162, ал.1 от ЗДвП, българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава – членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш, в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

По аргумент от изложеното, СУМПС на български гражданин, издадено в чужбина е валидно при следните алтернативно предвидени хипотези: 1. Негов издател е държава, договаряща по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. Издадено е от държава, договаряща по договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на IV, б. “а” от него; 3. СУМПС е придружено от легализиран превод на български език; 4. СУМПС е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. СУМПС е издадено от държава – членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по споразумението за Европейското икономическо пространство или от Конфедерация Швейцария. В случая, СУМПС на Найденов е издадено на 13.10.2016г. от Обединено Кралство Великобритания и е със срок на валидност 18.03.2024г. Към момента на издаването му, не е влязло в сила Споразумението за оттегляне /в сила от 31.01.2020г. /, поради което държавата – издател е била държава – членка на Европейския съюз. СУМПС съответства напълно на приложение №1 към Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20.12.2006г. относно свидетелствата за управление на превозни средства. По силата на Споразумението за оттегляне тя е приложима и във Обединено кралство Великобритания до края на преходния период – 31.12.2020г. От това следва, че до 31.12.2020г. страните-членки на ЕС и Обединено Кралство Великобритания взаимно признават, издадените от тях СУМПС. След това период е приложима Конвенцията за движението по пътищата, от 08.11.1968г. Договарящи страни по нея са както Република Б така и Обединеното кралство Великобритания. Затова, за да бъдат признати у нас издадените след 31.12.2020г. от Обединено кралство В. СУМПС трябва да съответстват на приложение № 6 към Конвенцията за движението по пътищата. Приложение № 6 към Конвенцията и приложение № 1 към Директива 2006/126/ЕО на

Европейския парламент и на съвета от 20.12.2006г., макар и различаващи се визуално, включват като задължителни реквизити напълно идентични данни и информация. Преценката за валидност на СУМПС, издадени от Обединено кралство Великобритания преди 31.12.2020г., със срок изтичащ след тази дата е предоставена на всяка отделна държава – членка на ЕС.

На официалната електронна страница на Министерство на вътрешните работи на Република България, в раздел Брекзит е общодостъпна информация, според която след изтичане на преходния период в Република Б, СУМПС, издадено от Обединено кралство ще бъде признавано като СУМПС, издадено от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г. и отговарящо на изискванията на приложение № 6 към нея. Република Б, в действащото си законодателство няма разпоредба, която да изключва валидността на издадените преди 31.12.2020г. от Обединено кралство В, СУМПС, чийто срок все още не е изтекъл. Напротив, в съответствие с Известие относно пътуването между Европейския съюз и Обединено кралство от след края на преходния период от 02.12.2021г. и в изпълнение на принципите за последователност и предвидимост по чл.13 от АПК, компетентния й орган – Министерство на вътрешните работи е огласил публично /което обстоятелство се признава от ответника в писмо изх. № 0-92-8194/21.06.2022г./, че тези СУМПС ще се третират като издадени от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968г. и отговарящи на изискванията на приложение № 6 към нея. Посоченото изпълва едно от алтернативно предвидените условия на чл.162, ал.1 от ЗДвП за признаване валидността на СУМПС, издадено от друга държава. В настоящия случай, свидетелството за управление на МПС на водача Георги Найденов е издадено на 13.10.2016г. и е със срок на валидност 18.03.2024г., поради което по силата на Споразумението за оттегляне, Известие относно пътуването между Европейския съюз и Обединено кралство от след края на преходния период от 02.12.2021г., официално обявление на МВР по силата на чл.13 от АПК и на основание чл.162, ал.1 от ЗДвП, представлява валидно свидетелство за управление на МПС за категориите посочени в него на територията на Република България.

В същата насока са и мотивите, изложени в Решение № 1294 от 10.11.2022 г. на АдмС - Б, по адм. д. № 962/2022 г., в което е разгледана идентична хипотеза на управление на МПС от водач, притежаващ СУМПС издадено в Обединеното кралство. В решението е застъпено становище, че щом към датата на издаване СУМПС се явява издадено от държава – членка на Европейския съюз, то за него не важи тримесечното задължение по смисъла на чл.162, ал.1 от ЗДвП, тъй като в ЗДвП липсва разпоредба, която изрично да урежда статута на тези СУМПС, след датата на излизане на Обединено Кралство В. от ЕС.

По изложените по-горе съображения, съдът намира възражението на застрахователя за наличие на изключен риск по смисъла на чл.8.12 от ОУ, респ. отказа му за изплащане на застрахователно обезщетение на ищеца за неоснователен.

Материалноправната легитимация на ищеца се извлича от разпоредбата на чл.384, ал.2, т.1 предл. първо от КЗ, която предвижда, че при изплащане на застраховка дължима по договор за финансов лизинг лизингополучателят има права на застрахован, като в случаите при частични вреди, обезщетението следва да се изплати на него, освен ако е договорено вредите да бъдат отстранени в натура, в който случай, разноските се заплащат непосредствено на външния изпълнител.

В разглеждания случай от представената по делото застрахователна полица е видно, че договорът е сключен при покрит риск “Пълно каско” и допълнителна уговореност “официален сервиз”. Клаузите, уговорени в т.3 и т.3.1. на Раздел II – “Каско” от ОУ към застрахователния договор, регламентират, че при специално уговорено допълнение “официален сервиз”, застрахователят поема задължение при настъпване на застрахователно събитие да покрие разходите за ремонт на частични щети по застрахованото МПС в сервиз на официалния представител на съответната марка МПС.

Съгласно клаузата уговорена в т.12.1.4 на раздел II “Каско” от ОУ към договора, при частични щети, отремонтирането на МПС в предложен от застрахователя сервиз на съответната марка МПС в Република Б, при сключена специална договореност “официален сервиз”, следва да се извърши след възлагане от застрахователя, като възлагането се предхожда от предварително писмено съгласие между страните, а стойността на ремонта се заплаща от застрахователя на сервиза.

По делото е установено, че страните не са постигнали съгласие автомобилът да бъде отремонтиран съобразно уговорения в застрахователния договор, респ. общите условия към него начин, а напротив – застрахователят е отказал да изпълни поетото от него задължение да заплати застрахователно обезщетение. От друга страна се установи, че лизингополучателят е отстранил за собствена сметка претърпените от автомобила щети в официалния сервиз на марката, поради което съобразно постигнатите договорености и разпоредбата на чл.384, ал.2, т.1 предл. първо от КЗ същият се явява активно легитимиран да получи дължимото по договора застрахователно обезщетение за отстраняване на причинените на автомобила частични повреди, а искът се явява доказан по основание.

**Относно размера на дължимото обезщетение.**

Съгласно чл.386, ал.2 КЗ, при настъпване на застрахователно събитие, застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието. Идентична е уредбата в т.4.5 на чл.3 от Раздел II към Общите условия за автомобилна застраховка "Каско +" – отговорността на застрахователя е до размер на застрахователната сума, но не повече от действителната стойност на МПС към датата на настъпване на застрахователното събитие. Според САТЕ действителната стойност на разходите за възстановяване на процесния автомобил в първоначалното му състояние към датата на събитието възлиза на 21100 лв., поради което дължимото обезщетение попада в размера на застрахователната сума – 32 306 лв. С оглед диспозитивното начало обаче, съдът не може да установи и присъди по-голям размер от претендирания и доколкото ищецът претендира сумата от 18 872, 19 лв., която стойност е по-малко от дадената от вещото лице, съдът намира предявения иск за изцяло доказан по размер.

Предвид установеното наличие на валиден застрахователен договор между страните, настъпването на предвидения в договора риск "пътно-транспортно произшествие", надлежното изпълнение на задълженията на застрахования за заявяване на събитието и представяне на необходимите документи, както и липсата на доказателства, че застрахованият е предоставил неверни данни за застрахованото превозно средство и че не е изпълнил договорните си задължения по Общите условия на договора, съдът намира, че са налице предпоставките на чл.405, ал.1 от КЗ за ангажиране отговорността на ответника за заплащане на дължимото застрахователно обезщетение на ищеца.

Правоизключващи възражения свързани с неизпълнение на конкретни задължения от страна на ищеца по застрахователния договор се релевирани за първи пъти с депозираната писмена защита от ответното дружество, поради което съдът не следва да ги обсъжда, тъй като е недопустимо да бъдат въвеждани възражения по същество след приключване на устните състезания по делото.

Съдът, като съобрази изложеното, намира, че искът по чл.405 ал.1 от КЗ е основателен и следва да се уважи за сумата от 18 872, 19 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата.

**По отношение на акцесорния иск за лихви по чл.86 от ЗЗД, съдът намира, следното:**

При неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Съгласно чл.405 ал.1 от КЗ при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да изплати застрахователно обезщетение в уговорения срок, който не може да бъде по-дълъг от 15 дни от представянето на застрахователя на всички изискуеми документи.

Не е спорно по делото, че на 15.04.2022г. ответникът е бил надлежно уведомен за настъпилото събитие и спрямо него е предявена претенция за изплащане на обезщетение. Не се твърди от застрахователя, че не са били представени заедно с уведомлението документите, предвидени в общите условия, като липсват данни застрахователят да е поискал допълнително представяне на други документи, поради което следва да се приеме, че към началната дата на претенцията – 10.05.2022г. ответникът се е намирал в забава.

Ответникът не се е произнесъл в този срок, а е отказал плащане на обезщетение след изтичането на срока – на 16.05.2022г.

Ищецът претендира обезщетение за забава по чл.86 от ЗЗД, считано от 10.05.2022г. до датата на подаване на исковата молба – 10.04.2023г. За посочения период, върху определения размер на обезщетението – 18872.19 лв., лихвата възлиза на 1835.85лв.,

изчислена по реда на чл.162 от ГПК с електронен калкулатор. Тъй като този размер надвишава претендирания, то искът по чл.86 ЗЗД се явява основателен в пълен размер.

#### **По отношение на разноските**

При този изход спора, на ищеца на основание чл.78, ал.1 ГПК следва да се присъдят своевременно поисканите и дължими разноски за настоящото производство, а именно: сумата от 825, 50 лв. – държавна такса; 300 лв. депозит за СТЕ и адвокатско възнаграждение, което обаче следва да се присъди в размер на 2100 лв., доколкото това е сумата удостоверена като заплатена в брой от ищеца съгласно представения по делото договор за правна защита и съдействие от 07.11.2022г., а не в размера от 2200 лв. посочен в списъка по чл.80 ГПК. Или в заключение, в тежест на ищеца следва да бъдат възложени съдебно-деловодни разноски в общ размер от 3225, 50 лв.

Направеното от ответника възражение по чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение в размер на 2100 лв., съгласно договора за правна помощ, съдът намира за неоснователно. Съдът приема, че в настоящия случай заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение не е прекомерно, с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото. С разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК е предвидена възможността да бъде намалено заплатеното от страната възнаграждение на адвокат в случаите, когато то е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото. Уговореното и заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция не надвишава минимално предвидения размер, съобразно разпоредбата на чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/ 09.07.2004 г. г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Въпросът за приложението на чл. 78, ал. 5 ГПК възниква при възнаграждения, надхвърлящи минималния размер на адвокатските възнаграждения по цитираната наредба, какъвто не е разглежданият случай, тъй като с настоящата искова молба са предявени при условията на обективно кумулативно съединяване два иска – за главница и мораторна лихва, по всеки от които се дължи отделно адвокатско възнаграждение, чийто минимален размер по наредбата надхвърля този заплатен от ищеца по представения договор за правна услуга и съдействие.

Воден от горното, съдът

## **РЕШИ:**

**ОСЪЖДА** “ДЗИ – ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ ” ЕАД, ЕИК: 121718407, със седалище и адрес на управление гр. С, район “ул. “, представлявано от К. Х. Ч – главен изпълнителен директор и Б. А. В – изпълнителен директор, да заплати на “БИТЕКС” ООД, ЕИК: 102872963, със седалище и адрес на управление гр. Б, пл. , представлявано от управителя С. Р. С, на основание чл.405, ал.1 от КЗ и чл.86, ал.1 от ЗЗД, **сумата от 18 872, 19 лева** – главница, представляваща дължимо застрахователно обезщетение по договор за застраховка “Каско+”, със застрахователна полица на МПС № 440222213002699, със срок на валидност 08.01.2022г. до 07.01.2023г., покриващо претърпените от ищеца имуществени вреди – последица от настъпилото с л.а. марка “Тойота”, модел “С-HR”, с рег. № .....на 15.04.2022г. около 10.00ч. в гр. Б, бул. “” застрахователно събитие, във връзка с което при застрахователя е заведена преписка по щета № 44010212201903/18.04.2022г., **сумата от 1766, 65 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата от 18872.19 лв. за периода от 10.05.2022г. до 10.04.2023г, ведно със **законната лихва върху главницата**, считано от 11.04.2023г. – датата на подаване на исквата молба до окончателното изплащане на сумата.

**ОСЪЖДА** “ДЗИ – ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ ” ЕАД, ЕИК: 121718407, със седалище и адрес на управление гр. С, район “”, бул. “, представлявано от К. Х. Ч – главен изпълнителен директор и Б. А. В – изпълнителен директор, да заплати на “БИТЕКС” ООД, ЕИК: 102872963, със седалище и адрес на управление гр. Б, пл. “, представлявано от управителя С. Р. С, на основание чл.78, ал.1 ГПК, да заплати **сумата от 3225, 50 лв.** съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд – Бургас, в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.



**Съдия при Районен съд – Бургас:** \_\_\_\_\_